

че въ една книжарница бѣхъ видѣлъ хубави подвързани книги, позлатени наоколо, въ които имаше написано много хубави нѣща. Пушката, сrekмето и лодката за една минута ги забравихъ, и книгитѣ щѣха да надвижътъ; моя изборъ щѣше вече да бѣде опрѣдѣленъ, ако. . .

Ако изведнѣжъ не бѣхъ видѣлъ една отъ глѣвнитѣ да испуща синкавъ пламъкъ. Тоя пламъкъ малко помалко се увѣличаваше и тосъ часъ освѣти цѣлото огнище, по-послѣ и цѣлата стая. Отъ силната свѣтлина азъ затворихъ очитѣ си, и когато отъ ново ги отворихъ, видѣхъ че пламъка го нѣмаше вече: вмѣсто него, прѣдъ менъ стоеше една хубава мома, и като ѝ видѣхъ извикахъ отъ радостъ.

Ако искате, мои млади приятели, да знаете каква бѣше тя, погледнете на по голѣмата си сестра, на сестра си, която е на 15 — 16 години, очитѣ на която ѝ сѣ привлѣкателни, устата малки, или пъкъ се вгледайте въ портрета на майка си, когато тя е била на 18 години, когато тя е била малко замислена отъ кахъритѣ, които вий сте ѝ причинявали и челото на която е почнало да се покрива съ загриженостъ, но на устата на която още се явява радостна усмивка.

Тя имаше руса коса, голѣми сини очи—привлѣкателни и сладки, малка розова рѣчица. Тя бѣше облѣчена въ бѣло както ангелитѣ, на главата ѝ имаше единъ вѣнecъ отъ синчець и бѣли ружки (маргарити), които испускахъ приятна миризма.

Тя пристѣпни къмъ менъ, като се подсмиваше, туря бѣлата си рѣчка на раменѣтъ ми и каза:

—Азъ съмъ коледната *Фея* *), азъ носѣмъ на дѣтцата много по хубави играчки, отъ колкото тия, които тѣ сами искатъ да си купѣтъ.

Азъ стояхъ като вкамененъ и ѝ гледахъ.

—Понсеже азъ съмъ Фея, продължи тя, азъ всичко знамъ. Азъ знамъ какъ се ти мѣчеше да избѣрашь какъ

*) Фея — самодива, добра магьосница.